

Dan za pamćenje

Subota je, 16.prosinca - moj rođendan. Mama je užurbano pripremala moju rođendansku zabavu. Torta je na stolu. Gosti samo što nisu stigli. Tata je u nekoj nervozi, nešto čeka, tajanstven je. Odjednom uzvik oduševljenja. Tata izlazi iz sobe, uzbuđenim glasom mi govori da sam dobio još jedan rođendanski dar koji je stigao e-mailom. Gledamo ga u čudu. U kojem je on to virtualnom svijetu?! No, tata nastavlja: Miro, izabran si ... Izlaziš na travnjak s igračima našeg Hajduka i Barcelone!!!!

Radost ... Trena ... Uzbuđenje!!!!

Konačno je osvanuo i taj dan. Veliki dan, možda najveći dan u mom životu. I nebo je imalo tremu, zacrnjelo se i počela je padati kiša. Malo sam se prepao. No, ipak sunce je obasjalo Poljud. Sve je izgledalo veličanstveno. Srce mi je tuklo kao ludo. Svi smo se tresli i skakutali na mjestu. Evo ih, dolaze, daju mi pet, istrčavamo zajedno. Osjećam se kao u bajci. Preplavio me val sreće i ponosa. Ispunili su se moji snovi! Utakmica, igrači, ambijent, osjećaji - sve je bilo predivno. Tata, hvala ti - to je zaista dan za pamćenje.

Miroslav ANIĆ, 4.c

